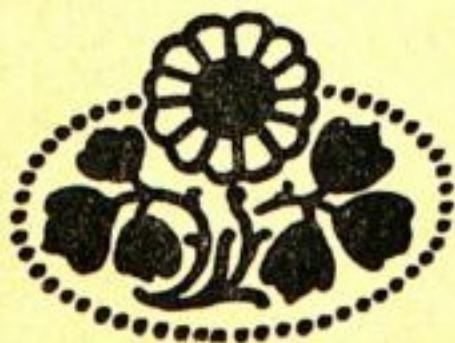

K. BOUTER

HET SLIMME BOERKE

Penteekeningen van EDM. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

HET SLIMME BOERKE.

Boer Nork wist het in alles beter dan anderen en zijn groote boerderij ging er niet te welvarender om. Zijn koppigheid en waanwijsheid stichtten altijd ruzie.

Wannes, de eerste knecht, kocht of verkocht nooit naar de goeste van zijn baas. Het was altijd te veel of te weinig, te heet of te koud, te licht of te zwaar. Niemand kon iets doen of Nork wist er wat op af te keuren.

Thekla, zijn vrouw, wilde naar de Brusselsche markt niet meer met eieren of boter gaan. Bij haar thuiskomst was er steeds heric.

— Thekla, hoeveel hebt ge van de boter gemaakt? vroeg Nork.

— Tien stuivers, man.

— Tien stuivers! Moeten wij daarvoor boeren? Waarom geen twaalf?

— Tien was de markt, Nork.

— De markt! De markt! Moet ge daar naar zien! Twaalf moest ge er voor vragen! En de eieren?

— Twee voor een stuiver, Nork.

Nork sloeg met de vuist op de tafel.

— Twee eieren voor één stuiver! riep hij. Ik schaam me in de kippen hun plaats! Is het voor hen nu nog de moeite waard om te leggen!

— Kan ik ze zelf toch niet leggen, Nork!

Zoo was het altijd iets. De koppige man was steeds iedereen aan het beknorren, stond met niemand op goeden voet en met zich zelf nog het allerminst.

Zijn boerderij lag te Etterbeek, in het dal, toch zoo schoon, dat het zonde was knorrig rond te loopen. De Maelbeek stroomde langs de lochting en vulde, zelfs in den droogsten zomer, de gracht, die het gedoe omsnoerde, tot boven toe met helder water. Er zwommen goelekes in en die kon de boer ook al niet uitstaan. Telkenmale zij hem zagen, begonnen zij te roepen: «Kweek! Kweek! Kweek!»

— Kweekt al op, bromde Nork hen tegen, morgen steek ik u in den pot!

Boer Nork stond zekeren Lentemorgen op de lochting en keek door de groote ronde poort, die wijd openstond, naar buiten en zag

op den hoogen heuvel in de verte de vestingen van Brussel, met de hooge boomen er boven op. Overal groen! In het Zuiden stond de zware massa van het Sonienbosch met zijn leger van groene vlaggen. Links en rechts waren al de fruitboomen in bloei, bergen van bloemen, en het rook op de wereld of er reukten regenden. Nork bevond zich naast een hoogen struik, die vol witte jusemienen stond.

— Het is te droog! bromde de boer, die knorrig werd bij al die schoonheid. Morgen trek ik naar Auderghem. Blare wordt met den dag ouder en geeft bijna geen melk meer. Ik moet jong en schoon vee op Beekhoeve hebben, al was het maar om mijn gebuur, boer Teunis, te pesten! Hé, Wannas!

Wannas kwam met twee emmers melk uit den stal, zette deze neder en ging naar zijn baas.

Wol, de rondlopende schepershond, zag de melk witschuimend in de zon blinken en begon gulzig te drinken. Toen hij den buik vol had, ging hij op den loop, den baard vol vlokken en deed de kalkoenen en de kippen in zijn onzinnigen loop verschrikt opstuiven.

— Baas, zei Wannas.

— Wat denkt ge wat wij van Blare op de markt zullen maken?

— Wel, baas, ik denk tien gouden Carolussen.

— Voor zulk oud beest, Wannas! Ik zou er maar zeven voor geven!

— Zeven, baas! Ik zeg, dat gij er gemakkelijk tien voor krijgt.

— Ik zal morgen zelf het dier ter markt brengen en dan zullen wij eens zien wie van ons beiden gelijk zal halen!

Wannas ging hoofdschuddend terug naar zijn emmers. De hond keek hem achter een hoek van den muur der schuur zeer onnoozel aan en gebaarde van niets. Hij lekkebaardde en scheen te lachen. Wannas bemerkte niets van den diefstal. Nork wierp zijn riek op den schouder en trok naar het veld, waar de weiden groenden onder de zoete Lentezon.

In den vroegen morgen van den volgenden dag trok Nork er met de koe op uit. Hij was gekleed in bruin fluweel, den frak los om de heupen, de broek kort sluitend aan de knieën met een zilveren gesp, lage verlakte schoenen, waarop eveneens een zilveren gesp blonk, om den hals een rood zijden doek en op het hoofd den ronden met wapperende linten versierden hoed.

Zijn vrouw had hem gezegd, dat het niet betaamde met zijn beste pak een koe naar de markt te sleuren, maar zulks was voor Nork juist

een aanmoediging het wèl te doen en hij trok, ten overvloede, nog zijn mouwtjes aan van kostelijken Brusselschen kant.

Boer Nork was een zware, pronte vent en zag er in zijn hoopblozendheid zeer sterk en gezond uit.

De jaarmarkt van Auderghem was wijd en zijd zeer vermaard. Er stonden vele kramen, als op een foore. Men kon er op een houten paardeke rijden, of ringsteken, of zich een uurtje bij een schamoteur vermaken, smoutebollen eten, ringwerpen, suikergoed of Brusselsch « Pain à la grecque » koopen, naar de herkuuls zien of zich de toekomst in de hand laten lezen. Er was in de grootste afspanningen ook « spel ». Van alle zijden kwamen oud en jong er naar toegestroomd, de boeren ontmoetten er elkander, de jeugd ook, en er werden, onder gedans en vroolijk gekout, vele potten ouden faro en rinzigen lambiek gedronken en overvloedig gegeten.

Zooals Wannes gezeid had, kon Nork zijn Blare makkelijk tegen tien gouden Carolussen kwijt geraken, maar hij schudde telkenmale het hoofd en verkocht ze op het einde der markt eindelijk voor zeven.

— Ziet ge wel, dat ik gelijk had, mompelde hij vroolijk. Die Wannes zal ook van slimheid niet barsten!

En vergenoegd ging hij naar « De Hope van Vrede », zette er een stevig noenmaal op en drook een flinke flesch ouden Bourgogne, zodat Nork er een stevigen staan kreeg.

Hij moest in het naar huis gaan sterk op zijn mispelaren stok steunen en zong onderwege :

« Die winter is verganghen,
Ic sie des meis virtuit,
Ic sie die looverkes hanghen,
De bloemen spruiten int cruit ;
In ghenen groenen dale
Daer ist ghenoechlic sijn,
Daer singhet die nachtegale,
Ende so menech vogelkijn. »

Zoo vroolijk gestemd kwam hij aan den Auderghemschen vijver en van verre hoorde hij de puiten schreeuwen :

— Ak ! Ak ! Ak ! Ak ! Ak !

Dat werkte als een stroom ijskoud water op de vroolijkheid van Nork. Hij bleef plots staan en lachte schamper :

— Wat acht ! Ge weet het zeker beter dan ik ? Niet voor acht, maar voor zeven gouden Carolussen verkocht ik Blare !

— Ak ! Ak ! Ak ! Ak ! Ak ! herhaalden de vorschen.

Nijdig stapte de boer naar den vijver en riep :

— Kletsoppen ! Zeven zeg ik u en geen acht !

De kikvorschen zaten niets met zijn geroep in en herhaalden :

— Ak ! Ak ! Ak !

— Die zijn nog ongelooviger dan Wannes ! hernam de boer.

Hij nam zijn beurs uit zijn zak en telde de Carolussen : Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven !....

— Ak ! Ak ! Ak ! Ak ! Ak !

— Ik zeg u zeven ! Hebt ge nu toch van uw leven ! Zeven !

— Ak ! Ak ! Ak !

Nork werd gemeen nijdig. Thuis was hij de baas en wilde altijd het laatste woord. Ieder moest voor hem zwijgen en bukken. En hier, hier !.... Het was te erg, zulke domme beesten !

— Gelooft ge mij niet, telt dan zelf !

Meteen wierp hij de zeven Carolussen in het water.

Hij bleef staan en wachtte tot zij de stukken hadden geteld, doch het scheen dat de puiten nog moedwilliger waren dan Nork zelf, want ze bleven koppig herhalen :

— Ak ! Ak ! Ak !

Maar van het geld teruggeven was er geen sprake. Nork had het hun toegegooid. Nork kon er naar fluiten !

— Geeft mij de gouden Carolussen terug ! riep Nork.

Een spottend lachje klonk hem uit den vijver tegen :

— Ak ! Ak ! Ak ! Ak ! Ak !

De boer bleef wachten, uren lang en het werd avond en tijd om naar huis te gaan. Hij overlaadde de puiten met een vloed van scheldwoorden, schold hen uit voor domkoppen, die niet eens zeven gouden stukken van acht konden onderscheiden en riep ten slotte :

— Denkt ge soms dat ik voor jullie plezier hier gansch den nacht op wacht zal blijven, dan kent ge baas Nork niet ! Ge zijt te dom om me langer aan het lijntje te houden. Saluut, ezels !

Kwaadgeluimd trok ons boertje naar Etterbeek. De puiten riepen hem spottend achterna : « Ak ! Ak ! Ak ! »

Vele dagen en nachten bleven de verloren geworpen gulden op Nork's maag liggen en zijn groote bekommernis in dien tijd was, hoe hij door de een of andere speculatie de weggeworpen gulden

kon terugwinnen. Hij besloot eindelijk een andere koe te slachten en het vleesch in 't klein te verkoopen en de huid daarbij.

De koe werd geslacht en Nork trok met het vleesch naar Brussel.

Bij een der poorten der hoofdstad gekomen, kwamen eenige hazenwindhonden op den reuk naar hem toegelopen.

De honden blaften hem verwoed aan : « Wat ! Wat ! Wat ! » Ze lieten niet af, tot Nork met hen begon te praten en zeide :

— Ja, ja, beestjes van mijn hart, ik versta uw taal zeer goed, ge verlangt een stuk van dat vleesch van mij af te koopen of te bemachtigen. Maar dat gaat zoo niet, want ik heb de koe niet geslacht om zoo maar voor de honden te grabbelen te gooien.

— Wat ! Wat ! Wat ! Wat ! Wat ! herhaalden de honden kwispelstaartend.

— Ge schijnt mijn taal niet te begrijpen, hernam Nork. Wat ! beteekent, dat ge een stuk verlangt. Zeg eens, gij groote daar. Als ge voor de andere honden borg blijft, dan wil ik wat aan u verkoopen.

— Wat ! Wat ! Wat ! herhaalde de groote hond, die de aanvoerder scheen te zijn.

— Mij goed, als ge voor uw makkers borg blijft, sta ik u het vleesch af, want ik ken u, met uw witten blinkenden pels en uw nobele witte pootjes, ik weet bij welken heer ge thuis hoort. Over drie dagen moet ik het geld hebben, breng het maar bij mij aan huis op Beekhoef, te Etterbeek. Doet ge het niet, dan zullen wij elkander wel verder spreken !

Hij laadde het vleesch van den wagen, wierp het voor de honden neer en trok vergenoegd huistoe.

De honden vielen op de geslachte koe aan en aten zich dik, steeds blaffend en kwispelstaartend van genoegen : « Wat ! Wat ! Wat ! »

— Allen eten er van, zei Nork, zich omkeerend en het spel aankijkend. Maar dat is zaaks tusschen hen en den grooten hazewind. Aan hem verkocht ik het vleesch en hij staat er dan ook borg voor. Voor de rest mag hij er mede doen wat hij wil.

De derde dag brak aan. Nork wreef zich vergenoegd de handen.

— Van avond, zei hij vroolijk, heb ik de centen beet en in de beurs.

Maar de hazewind scheen slimmer dan Nork. Toen hij en zijn makkers zich verzadigd hadden, zooals dat nooit in hun leven gebeurd was, trok hij naar huis en gebaarde natuurlijk van niets.

De dag en de avond verlieden. Op Beekhoeve was geen hazewind noch geld te zien. Nork werd hierdoor tegen zijn volk nog norscher dan gewoonlijk.

— Hoe is 't mogelijk ! schreeuwde hij het uit. Den dag van van-

daag kan men in niemand vertrouwen meer stellen. Het zag er anders toch een fatsoenlijken hond uit.

Des anderdaags ging hij naar de stad om den eigenaar verantwoordelijk te stellen. De heer woonde op Coudenberg en hoorde met de grootste verbazing het verzoek van het zonderlinge boertje aan.

Toen Nork had uitgesproken, wees de heer met zijn vinger naar zijn voorhoofd en antwoordde in zijn Brusselsche sprake :

— Man ! Man ! Ik geloof dat gij er maar vier meer hebt en een beziekoek !

— Vier en een beziekoek ! bromde Nork gemelijk. Maar uw schuld zult ge met zoo'n vervelend praatje toch niet afmaken !

— Maak u uit mijn huis, gek !

— Niet vooraleer ik mijn geld heb. Ge zijt verantwoordelijk voor uw hond en uw hond kocht me het vleesch af. Praat gij nu maar de zaak recht.

— Loop, lomperd ! raasde de heer, die den mostaard aan zijn neus voelde prikkelen.

Hij nam een bezemstok en joeg den verbouwereerden boer het huis uit.

— Dat zal ik u betaald zetten, gemeenerd ! tierde Nork. Gelukkig is hier nog recht te verkrijgen.

Hij draaide den Coudenberg rechts af en stond voor het paleis, waar Keizer Karel woonde.

De Keizer was zeer populair en voor iedereen te vinden. Hij wist voor iedereen recht te spreken en hij deed het op zijn eigen persoonlijke manier.

Het was juist de dag van openbaar verhoor, waarop iedereen vrij binnen mocht en zijn geval aan de keizer persoonlijk uitleggen.

Nork zou nu zelf zijn zaak bepleiten. Hij werd onmiddellijk in de groote verhoorzaal toegelaten.

— Wat verlangt ge, pachter ? vroeg de keizer.

— Ik heb in den laatsten tijd veel tegenslag, Sire, kloeg de boer. Alles en allen spannen tegen mij te samen. Puiten en honden betwisten mij mijn eigendom en wanneer ik den eigenaar van den hond ter verantwoording roep, dan antwoordt hij mij, dat er in mijn hoofd ter schroef losstaat en rammelt hij mij met den bezemstok af en denkt dat die klinkende munt in Uw rijk ook gangbaar is.

— Spreek nu niet in tandsels, boerke, wees kort en klaar, want weet dat mijn tijd kostbaar is.

Nork vertelde nu van naaldeken tot draadje wat er met hem was

voorgevallen van af de kermis van Auderghem tot het geval met den eigenaar van den grooten hazewind.

De nicht des Keizers, die naast dezen op het verhoog zat, barstte

bij het hooren van het snuggere verhaal in zulke lachbui los, dat de vorst en de gansche zaal mee moesten lachen.

Toen nu iedereen zijn vroolijkheid tot bedaren voelde komen, nam de Keizer het woord :

— Pachter, ik kan mij in al uwe zaken niet mengen. Recht over puiten en honden kan ik niet uitoefenen. Maar als ge mijn nicht wilt trouwen, dan moogt ge het gerust doen. Ik heb haar gezegd dat ik haar tot echtgenoot zou geven aan den eersten man, die haar tot lachen zou brengen. Ge moogt....

— Ja maar, Sire....

— Zwijs, boer, me dunkt, dat ge met deze gunst wel in uw nepejes moogt zijn.

— Blij zijn, mopperde Nork. Ik heet dat maar een manier van spreken. Uw nicht mag voor mijn paart met een ander trouwen. Ik voel er in 't geheel geen lust voor.

— Man! riep de Keizer gestoord. Wat beteekenen deze woorden?

— Sire, ik heb tehuis een vrouw en daarmee heb ik ruimschoots mijn bekomste. Ik meen dat de vrouwen op de wereld zijn geplaatst om de mannen te plagen.

— Man, zei de vorst, ge zijt maar een boer!

— Ach, heer Keizer, ge kunt van een os niets anders verwachten dan rundvleesch.

De Keizer dacht een oogenblik na en sprak toen :

— Ik zal u een ander loon later toedienen. Pak u thans weg. Over drie dagen wacht ik u hier terug en dan zal ik er u vijf honderd laten toetellen.

Nork boog en kon gaan.

Bij het verlaten van het paleis vroeg hem de schildwacht :

— Wel, boerke, ik hoor zoo juist dat ge de nicht van onzen Karel hebt doen lachen. Nu is uw fortuin gemaakt.

— Dat zal wel, hoop ik, want de Keizer heeft mij bevolen over drie dagen terug te keeren om er mij vijf honderd te laten toetellen.

— Vijf honderd, baas! Dat is een heele schat! Wat gaat gij er met zooveel aanvangen? Kunt ge er niet wat missen?

— Wel, ge ziet er mijn nogal een goed ventje uit, antwoordde Nork. Ik sta er u twee honderd van af. En deze moogt ge binnen drie dagen bij den Keizer opvorderen. Men zal ze u uitbetalen.

— Dank u wel, boerke, zei de schildwacht verheugd. Ik zal niet mankeeren. Adjuus!

Nork was weg.

Een Joodje, dat zijn gesprek met den schildwacht had afgeluisterd, liep hem achterna, trok hem onderweg bij een pand van zijn jas en zeide :

— Kom, vriendje, kom met mij mede. Ik zal u de overige drie honderd uitwisselen in klein geld, in schellingen, daalders en dukaten. Wat zoudt gij met al dat groote geld gaan aanvangen?

— Dat is waar ook, antwoordde Nork, die in het listige gelaat van den Jood keek. Smousje, vervolgte hij, wissel gij mij de drie honderd maar tegen klein geld uit. Over drie dagen moogt ge ze dan bij den Keizer gaan ontvangen. Misschien dekoreert hij u nog op den koop toe.

De Jood nam den boer mede naar zijn woning, waar hij hem voor drie honderd gouden carolussen in klein geld afteelde, want het goud had destijds zeer veel waarde.

Nork was voor eenmaal in den hoogsten hemel. Met de zware vracht trok hij vergenoegd naar Etterbeek.

Drie dagen nadien bood hij zich opnieuw aan in het paleis des Keizers.

Deze was nog steeds verbolgen op den boer en beval aan den kamerdienaar :

— Laat hem zijn rok uittrekken en dien hem de beloofde vijf honderd toe.

— Ach, Sire, kermde Nork, do: het niet, want ze behooren mij niet meer toe.

— Wat bedoelt ge hier mee? vroeg de Keizer.

— Wel, Sire, ik heb er twee honderd aan den schildwacht afgestaan en de rest heeft een smousje mij tegen klein geld uitgewisseld. Ik heb hier dus niets meer te ontvangen.

De Keizer schoot in een lach.

— Ge zijt een vieze breugel! riep hij uit. Ik bemerk dat ge toch van de domsten niet zijt. Hé, wie is dat daar?

Op dien stond kwamen de schildwacht en de Jood zich aandienen om hun deel op te eischen.

— Houdt ge er dan zoo aan? vroeg de Keizer spottend.

— Ik heb ze eerlijk tegen kleine munt uitgewisseld, riep de Jood.

— Ja, gij, dat weet ik. Maar gij, soldaat van den Keizer?

— 't Zal me te pas komen, Sire.

— Geef ze hun dan maar! beval de Keizer lachend.

De soldaat verdroeg de kastijding zonder klagen, maar de Jood, die zag dat hij zich misrekend had, riep als een zwijn, dat men keelt.

De Keizer klopte lachend den boer op den schouder en zeide hem :

— Als ik zooveel slimmerikken als gij in mijn rijk bezat, dan kon ik niets meer wenschen. Daar gij uw loon kwijt waart voor ge

het ontvangen hadt, wil ik u hiervoor schadeloos stellen. Ga naar mijn schatkamer en laat u Jaar zooveel geld geven als ge dragen kunt.

Nork liet zich zulks geen tweemaal zeggen. Hij liet zijn zakken vullen tot barstens toe.

Hij trok er mede naar der « Gouden Beker », op den Berg van 't Hof, en telde zijn schat.

De Jood was hem stilletjes achterna gekomen en hoorde hem broemen :

— Nu heeft de schelm van een Keizer mij nog bij den neus gehad. Had hij mij zelf het geld gegeven, dan wist ik precies hoeveel ik had en moest ik mijn tijd niet verspillen om het na te tellen.

— O, vader Abraham ! riep de Jood, wat spreekt die kerel mispeijzend over zijn heer en keizer. Ik ga zulks dadelijk den vorst berichten, zoo krijg ik de belooning en hij een pak slaags.

Hij liep in één adem naar het paleis en zoo kwam de zaak Keizer Karel ter oore.

Deze ontstak over zooveel onbeschaamdheid opnieuw in woede tegen het boerke en liet hem dadelijk in het paleis ontbieden.

De Jood ging naar den « Gouden Beker » en bracht Nork het bevel des Keizers over.

— Ge moet dadelijk met mij naar den Keizer.

— Ik ?

— Ja, zooals ge daar zijt, rap !

— Neen, vriendje, dat gaat niet. Ik ben thans een rijk man en het ware den Keizer beleedigen met in zulk boersch pak voor hem te verschijnen. Ik ga me eerst een nieuwen rok laten maken.

Wat de Jood ook praatte, de boer was niet te bewegen. De Jood dacht met schrik dat, met uitstel, de Keizer zou tot bedaren komen en er dan van de gansche zaak niets meer in huis zou komen.

Hij nam een opperste besluit.

— Hier hebt ge mijn nieuwen rok, zeide hij. Ik wil u dezen wel leenen, want een mensch moet steeds zijn evenaaste behulpzaam zijn.

De boer bekeek den rok en was er mede tevreden.

— Dat gaat me, zeide hij. Ge zijt een brave Jood.

Hij schoot den rok aan en te samen gingen zij naar het paleis. Tot groote verwondering hoorde Nork de aanklacht van den Jood.

— Wat hebt ge daartegen in te brengen ? vroeg de Keizer.

— Ach, Sire, antwoordde de boer, die man is absoluut niet te vertrouwen, hij is van de eerste leugen niet gebarsten. Die kerel is in staat om te beweren dat ik zijn rok aan heb.

— Wel, van wien anders zou hij dan zijn! riep de Jood woedend uit. Ik heb u hem uit pure vriendschap geleend, opdat gij, op betamelijke wijze, voor uw Keizer zoudt kunnen verschijnen.

— Ziet u wel, Sire, heb ik het u niet gezegd!

De Keizer dacht:

„De Jood heeft een van ons beiden willen beetnemen, mij of den boer. Dat ga ik hem betaald zetten.”

Hij gaf bevel, dat men den leugenaar nog twintig stokslagen zou toedienen en wat de Jood ook schreeuwde, het was niets gekort.

De boer ging met zijn nieuwen rok en met de zakken vol geld naar huis, wreef zich de handen en riep zijn vrouwtje toe:

— Nu heb ik eens een voordeeligen koop gedaan!

DE STOPNAALD.

Er was eens een stopnaald, die zich zoo fijn waande, dat zij zich inbeeldde, een naainaald te zijn.

— Past maar goed op, dat ge mij vasthoudt! zei de stopnaald tegen de vingers, die haar voor den dag haalden. Laat mij niet vallen! Als ik op den grond rol, dan vindt ge mij stellig niet meer terug, zoo fijn ben ik.

— Dat zal wel schikken, zeiden de vingers en pakte haar om het lijf beet.

— Ziet ge, ik kom met gevolg, zei de stopnaald en trok een langen draad achter zich mee; maar er lag een knoop in dezen draad.

De vingers richtten de stopnaald vlak op de pantoffel der keukenmeid. Daarvan was het bovenleer doormidden gescheurd, en dat moest weer aan elkaar vastgenaaid worden.

— Dat is gemeen werk! zei de stopnaald. Ik kom er nooit van mijn leven doorheen. Ik breek, ik breek! En waarlijk, zij brak. Heb ik het niet gezegd? riep de stopnaald uit. Ik ben te fijn!

— Nu deugt zij volstrekt niet meer! zeiden de vingers; maar zij moesten haar toch vasthouden; de keukenmeid liet lak op de naald droppelen en stak daarmee haar doekje van voren vast.

— Ziezoo, nu ben ik een doekspeld! zei de stopnaald. Ik wist wel, dat ik in eere zou komen; is men wat, dan wordt men wat! En daarbij lachte zij in zich zelf; want men kan het een stopnaald nooit aanzien, als zij lacht. Daar zat zij nu zoo trotsch, alsof zij in een staatsiekoets reed, en keek naar alle kanten.

— Mag ik u ook vragen, of ge van goud zijt? vroeg de speld, die haar buurvrouw was. Ge ziet er prachtig uit en hebt een eigenaardig hoofd; doch het is maar klein! Ge moet uw best doen om het te laten groeien, want niet iedereen wordt met lak bedroppeld!

En nu richtte de stopnaald zich zoo trotsch op, dat zij van het doekje afviel en vlak in den gootsteen te land kwam, dien de keukenmeid juist doorspoelde.

— Nu gaan wij op reis! zei de stopnaald. Als ik er maar niet bij verloren ga! En zij ging werkelijk verloren.

— Ik ben te fijn voor deze wereld! zeide zij, toen zij in de goot

lag. Maar ik weet, wie ik ben, en dat is altijd een klein genoeg! En de stopnaald behield haar trotsche houding en verloor haar goede luim niet.

Er zwommen allerlei voorwerpen over haar heen, spaanders en strookjes van oude kranten. « Kijk eens, hoe zij zeilen! zei de stopnaald. Zij weten niet wat er onder hen ligt! Ik lig hier, ik zit hier vast! Kijk, daar gaat een spaander; die denkt aan niets anders in de wereld dan aan zich zelf. Daar drijft een strootje! O, wat draait en keert het zich naar alle kanten! Denkt toch niet alleen aan u zelf, want dan zoudt ge u licht aan een steen kunnen stooten! Daar zweemt een stukje krant! Wat daarin staat, is al lang vergeten, en toch spreekt het zich uit! Ik zit geduldig en stil! Ik weet wat ik ben, en dat blijf ik ook!»

Op zekeren dag lag er iets dicht naast haar; dat glinsterde zoo prachtig, en nu dacht de stopnaald, dat het een diamant was, maar het was een glasscherf, en omdat deze glinsterde, sprak de stopnaald haar aan en gaf zich voor een doekspeld uit.

— Ge zijt zeker een diamant?

— Ja, ik ben zoo iets van dien aard! En zoo dacht de eene van de andere, dat het iets heel kostbaars was; en zij spraken er over, hoe hoogmoedig de wereld toch was.

— Ik ben bij een juffrouw in den koker geweest, zei de stopnaald, en deze juffrouw was keukenmeid; aan iedere hand had zij vijf vingers; maar iets, dat zooveel verbeelding had, als deze vingers, heb ik nog nooit van mijn leven gezien, en zij waren er toch maar om mij uit den koker te nemen en er weer in te doen.

— Waren zij dan zoo deftig? vroeg de glasscherf.

— Deftig? zei de stopnaald. Neen, maar hoogmoedig! Er waren vijf broeders, allen geboren « vingers ». Zij stonden trotsch naast elkaar, ofschoon zij van verschillende lengte waren. De eerste, Duimelot, was kort en dik, deze had maar één gewricht in den rug en kon maar één buiging maken; maar hij zeide, dat, als hij iemand afgehaakt werd, deze niet meer voor den krijgsdienst deugde. Likkepoet, de tweede vinger, kwam zoowel in zoet als in zuur, wees naar de zon en de maan en gaf den druk, als zij schreven. Langelieboom, de derde, keek al de anderen over het hoofd heen. Ringeling, de vierde, ging met een gouden gordel om het lijf, en Pinkeling deed volstrekt niets, en daarop was hij trotsch. Pralerij was het en pralerij bleef het, en daarom ging ik heen!

— En nu zitten we hier en glinsteren! zei de glasscherf.

Op hetzelfde oogenblik kwam er meer water in de goot; het stroomde over den kant heen en voerde de glasscherf met zich mee.

— Ziezo, nu wordt zij bevorderd! zei de stopnaald. Ik blijf zinnen, ik ben te fijn; maar dat is mijn trots, en die is achtenswaardig! En trotsch zat zij daar en had vele verhevne gedachten.

— Ik zou haast denken, dat ik uit een zonnestraal geboren ben, zoo fijn ben ik! Het komt mij toch ook voor, alsof de zonnestralen mij altijd onder het water zoeken. Ach, ik ben zoo fijn, dat mijn moeder mij niet kan vinden. Als ik mijn oude oog had, dat afgebroken is, dan geloof ik, dat ik zou kunnen schreien; maar ik zou het toch niet doen, — want schreien staat niet deftig.

Op zekeren dag lagen er een paar straatjongens op den grond en wroetten in de goot.

— Ai! schreeuwde de een, die zich aan de stopnaald stak, dat is ook een kerel!

— Ik ben geen kerel, ik ben een dame! zei de stopnaald; maar niemand hoorde het. Het lak was er afgegaan en zij was ook zwart geworden, maar zwart maakt slanker, en nu dacht zij, dat zij fijner dan vroeger was.

— Daar komt een eierschaal! zeiden de jongens, en nu staken zij de stopnaald in de eierschaal vast.

— Witte muren en zelf zwart, zei de stopnaald, dat kleedt goed; nu kan men mij toch zien! Als ik maar niet zeeziek word, want dan moet ik braken.

Maar zij werd niet zeeziek en braakte ook niet.

— Het is een goed middel tegen zeeziekte, als men een maat van staal heeft en dan ook niet vergeet, dat men iets meer is dan een trezsch. Nu is de vrees voor zeeziekte geweken. Hoe fijner men is, des te meer kan men verdragen.

— Krak! zei de eierschaal; er ging een kruiwagen over haar heen.

— Hemel! Wat drukt dat! zei de stopnaald; nu word ik toch zeeziek! Ik moet braken! Maar zij braakte niet, ofschoon er een kruiwagen over haar heen ging; zij lag zoc lang als zij was op den grond, en zoo moest zij maar blijven liggen.

Andersen.